

GÓRNOŚLĄZAK

Pismo codzienne, poświęcone sprawom ludu polskiego na Śląsku.

GÓRNOŚLĄZAK

wychodzi 6 razy w tygodniu i kosztuje miesięcznie 3.— zł.

Przez lud — dla ludu!

Redakcja i Administracja: Katowice, św. Stanisława 4
Telefon 1414 i 156 — P. K. O. Katowice 304540

ZA OGŁOSZENIA

płaci się 20 gr za wiersz milim. Wiersz reklamowy 70 gr.
Na pierwszej stronie 80 groszy

Nr. 40

Katowice, czwartek 18-go lutego 1932 r.

Rok 31

O realizację programu reformy ustrojowej.

II.

W związku z tem stwierdził inny przedstawiciel opozycji poseł **Stroński** w jednym ze swych artykułów: „Sejmy dotychczasowe doprowadziły władzę ustawodawczą do rozstroju i do zupełnej niemocy w układzie władz państwowych, czyli poprostu do całkowitego bankructwa.“

Posłuchajmy innych wywodów tegoż posła na temat wartości głosowania powszechnego jako wyłącznej podstawy silnego rządu i ustroju. Píše on: o wartości głosowania powszechnego, w sposobie tłumnym, bez przedstawicielstwa zawodów i grup społecznych, zdanie jest w świecie społecznym urobione.

Ale najważniejszą rzeczą jest, że od roku 1848 upłynęło jednak lat 80 a oprócz tego bardzo wiele krwi w wojnie światowej. Wszystko się starzeje zużywa, przeżywa. Także hasła r. 1848 nie tylko te, które zawsze były niedorzeczne, ale także te, które były dobre i wniosły pewne ulepszenia. Dzisiejsze życie, twarde i złożone, szuka sobie nowych łożysk i jest to napewno słuszniejsze niż usiłowania włączania go nadal w tory roku 1848 z jego złudzeniami i z jego igraszkami.“

Profesor **Jaworski** tak precyzował swój pogląd na to zagadnienie, pogląd niezmiernie realny i życiowy: „Powszechne głosowanie jest atomizacją społeczeństwa. Wyjścia z chaosu szukano w tworzeniu stronnictw politycznych. Doświadczenie jednak pouczyło, że jest to fałszywa droga, stronnictwa bowiem okazały się także atomami, zapominającymi o wzajemnej zależności od całości, którą jest państwo. Najjaskrawiej widać to u stronnictwa socjalistycznego i u tych stronnictw, które z religii uczyniły program polityczny. Mają dążność objęcia wszystkich zadań państwa i ukształtowania go na swoją modłę, względnie dążność utworzenia państwa w państwie.“

Tam, gdzie stronnictwa bankrutują, musi rozpocząć się równocześnie organizowanie jednostek na innej podstawie. Przedział między państwem a jednostką jest za wielki, musi więc być wypełniony pośrednimi organizacjami, ale takimi, które byłyby świadome zależności od państwa.“

A na koniec jeszcze jeden głos opozycji: **Stanisław Thugutt** pisał ongiś na łamach krakowskiego „Nowego Dziennika“, „że parlament bez większości to parlament bez woli, to ciało, z którym nie można się liczyć. Zaznacza on dalej, że utworzenie większości bez przedstawicieli narodowości niepolskich jest rzeczą trudną, utworzenie zaś większości wraz z przedstawicielami mniejszo-

Angielskie krążowniki w ogniu bomb japońskich.

Londyn. Podczas wczorajszego ostrzelania okolic fortu Wu-Song pociski padały na ujście rzeczki Wu-Ang-Pu, dopływu Jang-Tse pod Szanghajem. W miejscu tem znajduje się baza floty angielskiej. Sześć pocisków padło na po-

kład angielskiego krążownika pomocniczego „Pawio“, przyczem dwu marynarzy zostało zabitych, a ośmiu rannych. Na krążowniku powstał pożar, który udało się jednak stłumić.

Z powodu tego wypadku dowódca

angielskich sił zbrojnych w Szanghaju złożył protest w głównej kwaterze wojsk japońskich.

Londyn. Z upoważnienia rządu japońskiego, dowódca sił zbrojnych w Szanghaju, gen. Uyeda wystosował do dowódcy armii chińskiej ultimatum z żądaniem cofnięcia wojsk na odległość 20 kilometrów od granic miasta. Ewakuacja ma być przeprowadzona w ciągu 24 godzin. Jeżeli żądanie to nie będzie spełnione, armia japońska w dniu jutrzejszym przejdzie do ogólnego ataku.

Siły japońskie w Szanghaju są obliczane obecnie na 45.000 bagnetów.

Londyn. Donoszą z Szanghaju, że admirał japoński Nomura odwiedził dziś rano konsulat St. Zjednoczonych i wręczył generalnemu konsulowi, Cunninghamowi notę, w której przeprasza za czynne znieważenie wicekonsula amerykańskiego, Ringwalta przez marynarzy japońskich.

Generalny konsul Cunningham oświadczył, że treść noty przetelegrafuje natychmiast do Waszyngtonu, wyraził przytem nadzieję, iż rząd St. Zjedn. tłumaczenie japońskie uzna za wystarczające.

Smutny koniec bojowego samolotu.

W ostatnich dniach w zaciętych walkach japońsko - chińskich pod Szanghajem żywy udział wzięły po obu stronach samoloty. Na obrazku widzimy zestrzelony i całkowicie zdruzgotany aparat bombardowego samolotu japońskiego i zwłoki zabitego lotnika.

Francja, Anglja i Ameryka wzywają Japonię do zaprzestania wojny.

Paryż. Ambasador francuski w Tokio otrzymał polecenie przyłączenia się do protestu jaki wnoszą u rządu japońskiego przedstawiciele dyplomatyczni Anglii i Ameryki.

Krok komitetu 12-tu Rady Ligi, który postanowił tym razem zwrócić się z apelem o zaprzestanie wojny tylko do rządu japońskiego wywołał tu wielkie wrażenie. „Echo“ de Paris“ przypuszcza, że

takie stanowisko Rady Ligi może nawet spowodować Japonię do wystąpienia z Ligi Narodów.

„Journal“ podnosi, że ten ostry krok wobec Japonii starano się złagodzić przez dołączenie do noty pisma, utrzymującego w przyjaznym tonie oraz przez fakt, że notę wręczył osobiście przewod. Rady, Paul Boncour przedstawicielowi Japonii.

Powstańcy hinduscy szturmują prezydium policji.

Londyn. Z Indji angielskich nadchodzi wiadomości o krwawych walkach hindusów z mahomeanami. Na północno-wschodzie hindusi występują wrogo wobec policji.

Starcia rozegrały się wczoraj w Patna i Tarrapur. Zwłaszcza w tem ostatnim mieście przebieg awantur był wyjątkowo krwawy. Tłum szturmował

prezydium policji. Obleźenie trwało kilka godzin. Policjanci strzelali z okien do powstańców. Jest 8 zabitych i 5 ciężko rannych. Na ulicach miasta hindusi zlinczowali kilkunastu policjantów angielskich.

W Kaszmirze panuje również wrzenie. Przesłane posiłki wojskowe okazały się niewystarczające.

ści narodowych jest dopóty niemożliwe, dopóki nie wszystkie z pośród nich stoją na gruncie państwowości polskiej.

Było to przed zwycięstwem wyborczym B. B. W. R.

Reformy ustroju państw współczesnych potrafi dokonać zatem nie masa nieskoordynowana i rozbieżna w celach, ale odłam społeczeństwa, nawet gdyby był w pewnych chwilach mniejszością, mający na oku dobro państwa, solidarny

i zjednoczony w programie i woli narodowej. Powszechne zaś prawo wyborcze nie jest celem, ale środkiem dla osiągnięcia tego najwyższego celu, który temu celowi podporządkować i z nim zjednoczyć się winien.

Oto program i drogi, jakie przyświecają B. Blokowi W. R. i który wskutek słuszności swych założeń winien znaleźć poparcie całej opinii polskiej.

Kornel Wisław.

Komisje sejmowe nie próżnują.

Warszawa. Tegoroczna sesja budżetowa należy bezwzględnie — jeżeli nie do najbardziej sensacyjnych pod względem politycznym — to do najpracowitszych pod względem ustawodawczym.

Trzeba przyznać bezstronnie, że w tym roku sejmowym postowie różnych komisji, a przedewszystkiem administracyjnej, oświatowej, prawniczej, skarbowej, oraz z drugiej strony konstytucyjnej i budżetowej — nie odpoczywają. — Prace niektórych komisji trwają przez cały tydzień codziennie, a każda niemal komisja jest zwoływana choć raz na tydzień.

Litwa ma już dość przyjaźni z Niemcami.

Kowno. Pod przewodnictwem prezydenta Smetonę w nocy z 14 na 15 bm. odbyło się posiedzenie partii tautininków i przedstawicieli rządu, na którym omawiano zasadnicze wytyczne polityki zagranicznej Litwy. Przedewszystkiem dyskutowano nad stosunkiem do Niemiec i nad możliwością ewentualnej zmiany orientacji politycznej i odstąpienia od dotychczasowej linii współpracy z Niemcami na terenie międzynarodowym oraz wysunięto kwestję poddania rewizji stosunku do Polski i złagodzenia kursu polityki antypolskiej. Jako zewnętrzny przejaw zmiany stosunku do Polski, będzie przesunięcie na plan drugi Wilna. W czasie uroczystości niepodległości Litwy, która odbędzie się pod hasłem demonstracji antyniemieckich, poraz pierwszy sprawa Wilna nie będzie poruszona.

Po odejściu Laval'a . . .

Paryż. Z powodu przesilenia rządowego prasa lewicowa triumfuje, prasa prawicowa zaś grozi senatowi, że izba natychmiast wywróci każdy rząd lewicowy. Cała prasa jest zgodna w ocenie, że kryzys spowodował jedynie pos. Mandel przez przeprowadzenie reformy wyborczej, która musiała nieuniknienie doprowadzić do upadku gabinetu Laval'a. Panuje również zgoda, że decyzja senatu była powzięta zgóry; dlatego nikt nie mógł powstrzymać senatu przed protestem wobec reformy, godzącej rękoma w podstawy głosowania powszechnego, i dopuszczającej kobiety do życia politycznego, czego jakoby nie życzył sobie ani kraj, ani nawet same kobiety.

Przesilenie nie łatwo będzie rozwiać ze względu na ostrą walkę, jaka toczy się obecnie pomiędzy senatem a izbą. W senacie przeważa większość lewicowa, w izbie umiarkowana. Otóż przysły premier musi być mężem zaufania izby i przynajmniej być tolerowany przez senat. Dlatego też zdają się być wyłączone wszelkie kombinacje w rodzaju koncentracji republikańskiej, lub utworzenia gabinetu radykalnego z Herriotem na czele, gdyż taki gabinet w dzisiejszych warunkach nie mógłby w żaden sposób liczyć na większość w izbie.

Niemcy zacieraają ręce z zadowolenia.

Berlin. Z nieukrywanym zadowoleniem przywita prasa berlińska wiadomość o obaleniu Laval'a.

Dygnitarze będą ubezpieczać się od bezrobocia.

Warszawa. Zagranicą wprowadzony został nowy rodzaj asekuracji, mianowicie asekuracji od bezrobocia na wyższych stanowiskach. Towarzystwa ubezpieczeniowe, za specjalną opłatą ubezpieczają wyższych dygnitarzy od bezrobocia. O ile na przykład dyrektor banku lub innego przedsiębiorstwa, mający pensję kilka tysięcy złotych, pragnie zabezpieczyć się przed utratą imratnej posady, może za specjalną opłatą uczynić to w towarzystwie asekuracyjnym. W razie utraty posady, płaci towarzystwo przez dłuższy czas, kilka lat, odszkodowanie w wysokości pensji miesięcznej ubezpieczonego. Obecnie jedno z towarzystw warszawskich zwróciło się do min. skarbu o zezwolenie na wprowadzenie podobnej asekuracji w Polsce.

Zgon sędziwego polityka.

Paryż. Ferdynand Buisson, polityk francuski, prezes Ligi obrony praw człowieka, laureat pokojowej nagrody Nobla, zmarł w Beauvais, w wieku lat 90.

mość o obaleniu Pierre Laval'a. Zdaniem niemieckim był on reprezentantem francuskiej pasywnej polityki obrony. Jako wierne odbicie przeciętnego Francuza, stale trwał on w pozycji obronnej. On zarzynał kasy, krwące złoto francuskie i polecił wzmocnić fortyfikacje graniczne.

Francja, zamiast jako najsilniejsze z mocarstw, przewodzić, odcięła się od świata, potrzebując tamy ochronnej. W żadnej dziedzinie — pisze „Vossische Zeitung” — Laval nie zdobył się na

smiałą inicjatywę, tylko ograniczał się do udaremniania lub osłabiania inicjatywy innych mężów stanu i innych narodów. To było istotą jego polityki reparycyjnej i stanowiska wobec Niemiec, wobec Anglii, a przede wszystkim wobec Ameryki. Stawiając sobie pytanie, kto będzie następcą Laval'a, prasa berlińska liczy się z dojdaniem do władzy bezbarwnego gabinetu środka. W obliczu nadchodzących wyborów bowiem lewica francuska nie zechce obciążyć się kilkutygodniowymi rządami.

Księżna Woroniecka przewieziona ze szpitala do więzienia.

Warszawa. Swego czasu donosiliśmy o zabójstwie, popełnionym przez księżną Woroniecką na kupcu warszawskim Boyu. Księżna po zabójstwie podana została obserwacji lekarskiej, czy jej stan umysłowy jest normalny. Obecnie zabójczyni handlowca warszawskiego, śp. Brunona Boya, księżna Zoja — Zyta Woroniecka przewieziona została już do więzienia śledczego. Obserwacja

lekarzy-psychiatrów w Tworkach nie wykazała ograniczenia poczytalności. Ks. Woroniecka przyznała się do zabójstwa, motywując je, że kochanek zaniedbywał ją i ciągle odkładał termin ślubu. Rozpraw sądowej należy oczekiwać w kwietniu. Ks. Woroniecka dzieli w więzieniu cele z pewną akuszerką, oskarżoną o dokonanie niedozwolonej operacji.

Cieźkie położenie świata pracy.

Katowice. Dręcząca zhora zastawiania pracy nie przestaje dalej grozić naszym kopalniom i hutom. Donoszą nam, że huta „Hugona” w Nowej Wsi od soboty, dnia 13-go lutego b. r. unieruchomiła dwa piece cynkowe, przy których zatrudnionych było około 30 robotników. Robotnicy ci z pracy narazie nie zostali zwolnieni, jednak stracili na zarobkach, bowiem wypełniają obecnie roboty podrzędniejsze — gorzej płatne.

Rokowania o zarobki w kopalniach kruszczy.

W dniu dzisiejszym odbędą się w lokalu Związku Pracodawców w Katowicach wstępne, bezpośrednie rozmowy między zainteresowanymi stronami w sprawie zarobków w kopalniach kruszczy na Śląsku.

W obliczu strajku w Zagłębiu Dąbrowskim i Krakowskim.

Centralny związek górników ogłosił na dziś strajk węglowy w Zagłębiu Dąbrowskim i Krakowskim. Strajk nie został odwołany i wedle zapewnień Związku — ma trwać aż do odwołania przez przemysłowców 8 proc. niższej płacy. Jeżeli strajk się uda, będzie to na ręce szczególnie przemysłowcom śląskim, którzy wykorzystają sprzyjającą koniunkturę dla opróżnienia zwałow wy-

dobytego węgla. Przemysłowcy dąbrowscy i krakowscy zapewne także nie okażą żalu. Strajk jest dla jednych jak i drugich narękę. Natomiast najfatalniejsze skutki miałyby dla samych robotników, wydając ich na łup dłuższego bezrobocia i pozbawienia ostatnich możliwości zarobkowych. To też wedle ogólnych przypuszczeń, hasło strajku nie znalazło szerokiego posłuchu i kopalnie węglowe zagłębi utrzymają jutro pracę.

Przeciwjapońska propaganda.

Chińczycy rozlepili niezliczoną ilość powyższych i tym podobnych afiszów, przedstawiających w dosadny sposób bezprawia, jakich rzekomo Japończycy dopuszczają się na ludności chińskiej.

Bert Hall.

Sensacyjną niespodzianką było wystąpienie do boju powietrznej floty chińskiej, która nie ma szkody narobiła Japończykom. Flotę tę zorganizował Amerykanin Bert Hall (nasz obrazek), który obecnie przybrał chińskie nazwisko Czang Hui-Czang.

Nobile na służbie sowieckiej.

Berlin. Umberto Nobile, były komendant tragicznej wyprawy sterowca „Italia” do bieguna północnego, bawi w przejeździe w Berlinie, powracając z Moskwy do Rzymu. Nobile oświadczył dziennikarzom, że zamierza niebawem powrócić do Moskwy i objąć stanowisko generalnego konstruktora sowieckich zakładów lotniczych.

Książę i żebrak

POWIEŚĆ.

2) (Ciąg dalszy.)

Pijaństwo, krzyki i kłótnie powtarzały się tam ustawicznie a pokrwawione głowy były tak zwyczajnym zjawiskiem jak głód. Pomimo to mały Tom nie czuł się nieszczęśliwym, bo nie znał nic lepszego, więc też położenie swoje uważał za jedynie możliwe w życiu.

Gdy w wieczór wracał z próżnymi rękoma do domu, wiedział, że go ojciec wybijie, wśród najokropniejszych przekleństw, a następnie wpadał w ręce swej okrutnej babki, która zwykle jeszcze gorzej się z nim obchodziła. W nocy jego głodna matka pokryłomu się doń zbliżyła i dawała mu kawałek chleba, który sobie od ust odjęła. Jeżeli ją mąż na tem schwytał, to i ona ciężkie odnosiła razy.

Jednakże, jak mówiliśmy, w lecie zwłaszcza Tom był ze swego losu zadowolony. Zebranie było surowo zakazane, karano za nie bardzo ciężko, Tom więc o tyle tylko żebrał, o ile zmuszony był do tego głodem lub obawa rązów. Dużo czasu spędzał u ojca Andrzeja i słuchał opowiadania najdziwniejszych

bajek i historii, w których olbrzymy i wróżki, karły i genjusze, zaczarowane zamki, księżęta przesuwali się przed jego wyobraźnią. Powoli tak zapełniły mu głowę te obrazy, iż nieraz w nocy, gdy głodny i obity leżał na słomie, zapominał o bólu i razach, bo mu żywa jego wyobraźnia uprzytomniała obrazy szczęśliwego życia, będącego udziałem rozpieszczonego księcia w królewskim pałacu; jakże pragnął oglądać własnymi oczyma rzeczywistego księcia. Raz wyraził to życzenie swojemu towarzyszkowi, lecz ci go wyśmiał i wyszydził tak nielitościwie, że już więcej o tem z nimi nie mówił.

Często czytywał sam stare księgi ojca Andrzeja i pytał o wyjaśnienie ich treści; wszystko zaś, co się uczył i mądrzył wywołało powojni zupełną zmartwienie w jego duszy. Ubogie okrycie brud otaczający go stały mu się niemiawistnie pragnął nade wszystko lepiej czyszczej być odzianym. Lubił wprowadzić jeszcze zawsze w błocie się bawić, jak dawidej, lecz gdy się kąpał w rzece Tamizie, myślał teraz, ile to się do czystości przyczynia.

Na rozrywkach nie zbywało Tomowi, uczęszczającemu na wszystkie jarmarki, odbywające się w pobliżu. Czasem, gdy

ktos noszący sławne nazwisko popadł w nielaskę i wzięto go wodą i ładem do więzienia zwanego Towerem, mieszkańcy Londynu mieli rodzaj bezpłatnego widowiska. Gdy biedna Anne Askern i trzech jej towarzyszy w Smithfield żywcem palono. Tom był przytem obecny i obojętnie wysłuchał upominającej mowy, która miano do nieszczęśliwej ofiary. Wszystko razem objawszy, życie Toma nie było jednostajnym. W duszy Toma powstawały coraz nowe zamiary. Przestał marzyć o życiu księżęcym, a począł nieświadomie rolę księcia odgrywać. Sposób mówienia i całej jego zachowanie się było nacechowane jakąś powagą i godnością. Towarzysze wyszydźali go zrazu, potem zaczęli podziwiać, wreszcie czcić jak wyższą jakąś istotę. Wszak był taki uczony i mądry! Nawet rodzicom swoim tak wiele chłopcy rozpowiadali o tem, co Tom mówił i robił, że w ich oczach zaczął on uchodzić za dziwnego, nadzwyczajnego chłopca. Często dorosli zasięgałi jego rady, gdy nie wiedzieli, jak postąpić i zdumiewali się bystrością jego sądu. Tylko własna jego rodzina nie mogła dopatrzeć się w Tomie niczego niezwykłego, dla niej nie był bohaterem.

Następnie utworzył dwór w około

siebie, był księciem, towarzyszków mianował to gwardją swą przyboczną, to szambelanami, koniuszymi, panami i damami dworu i kazał im składać sobie oznaki uszanowania, o których czytał w starych księgach ojca Andrzeja. Potem naradzał się z nimi uroczyście nad ważnymi sprawami wymarzonego państwa i wydawał rozkazy ministrom, wojsku i flocie. Dokonawszy tego, chłopak w łachmanach żebrał o kilka groszy, zjadał kawał chleba, otrzymywał zwykle szturchania i razy i kładł się na słomie, aby marzyć dalej.

Gorące pragnienie choć raz jeden ufrzeć rzeczywistego księcia wzrastało w nim coraz więcej, tak iż wreszcie życzenie to zapanowało nad wszystkimi innymi jego uczuciami i wypełniło całą duszę chłopca.

Pewnego pośepnego styczniowego dnia Tom chodził przez długie godziny zziębnięty, bosy po wąskich uliczkach. Powietrze było pośepne, szare, zimny deszcz padał. Tom tęsknie zacięwał w okna gospod ludowych, w których stały potrawy, wcale nie nejące, ale głodnemu chłopcu wydawały się one wymyślnymi przysmakami, których nigdy jeszcze nie kosztował!

(Ciąg dalszy nastąpi.)

Niemcy wydalają Polaków ze swego państwa.

U nas obywateli niemieckich broni się.

Z uświadomionych narodowo kół robotniczych i urzędniczych na Śląsku padło w okresie wzrastającego bezrobocia hasło walki o usunięcie obcokrajowców z przemysłu górnośląskiego. Hasło to znalazło szeroki odzew w masach, pojmujących zdrowym rozsądkiem absurd takiego położenia, że dla Polaków we własnym kraju brak chleba, ale mają go w bród obcokrajowcy stanowiący zarazem ognisko niebezpieczeństwa politycznego i uzależnienia gospodarczego.

Prawie w każdej miejscowości województwa śląskiego ludność na publicznych zebraniach zgłaszała protesty przeciwko zatrudnieniu obcokrajowców w przemyśle na Górnym Śląsku. Ruch ten jednak nie uzyskał siły żywiołowej, która mogła skłonić pracodawców do bezwzględnej podporządkowania się życzeniom społeczeństwa. Znalazło się bowiem zbyt wielu malkontentów zgłaszających różne zastrzeżenia co do korzyści, jakie Polsce przyniesie wydalanie cudzoziemców z krajowego rynku pracy. Najwięcej zaś bali się o te rzekome tysiące obywateli polskich którzy podobno pracują w Niemczech. Obliczali oni nawet robotników województwa śląskiego w kopalniach Śląska Opolskiego liczbą 6.000, chociaż w gruncie rzeczy liczba ta była miarodajna dla 1930 r. o ostatnio na niemieckim Śląsku było niewiele ponad 1.500 robotników obywateli polskich.

Dziś wszystkie kopalnie po tamtej stronie granicy wypowiedziały pracę obywatelom polskim. Nikogo nie oszczędziły, nawet najwierniejszych członków Volksbundu, nawet największych renegatów o chlubnych zasługach dla „niemieckiej ojczyzny“.

Równocześnie rada państwowa Rzeczypospolitej przyjęła wniosek ministerstwa pracy zakazującej wpuszczenia na teren Niemiec w ciągu 1932 r. zagra-

nicznych robotników sezonowych. Nie trzeba dodawać, że uchwała ta jest skierowana przede wszystkim przeciwko polskim robotnikom czyli t. zw. obłożasom, którzy od wielu lat wyjeżdżali z wiosną na roboty rolne do Niemiec w liczbie kilkudziesięciu tysięcy.

Czy przykłady te nie przemawiają do

przekonania naszym malkontentom? Może teraz, gdy już tylko pozostanie wspomnienie o polskim robotniku w Niemczech, przypomną oni sobie, że w województwie śląskim jest jeszcze przeszło 3.000 obcokrajowców na tłustych posadach. Lepiej później niż nigdy.

Walny zjazd delegatów okręgu śląskiego Katolickiego Zw. Abstynentów.

W niedzielę, dnia 14 lutego odbył się IX. walny zjazd delegatów Katol. Zw. Abstynentów — okręgu śląskiego — w Katowicach w Domu Związkowym przy kościele N. P. M. Zjazd zagał prezes ks. dziekan Czempiel w obecności 60 delegatów ze wszystkich śląskich kół abstynenckich oraz przedstawicieli władz, których reprezentowali J. E. ks. biskupa — ks. Pniok, p. wojewode — inspektor lekarski p. dr. Różalski, dyrektor kolei — p. mag. Piecuch.

Ks. prezes w przemówieniu swym wskazał na pomyślny rozwój ruchu abstynenckiego na Śląsku, bo w roku bieżącym mamy doniosły fakt do zanotowania, gdyż wprowadzona została ustawa przeciwalkoholowa na Śląsk. Sekretarz okręgowy p. Kunsdorff odczytał protokół z ostatniego walnego zjazdu, a następnie zarząd dał obszernie sprawozdanie z czynności oraz sprawozdanie kasowe. Z sprawozdania wynikało, że praca okręgu była przez cały rok bardzo intensywna, bo urządzono w 17 miejscowościach wystawę przeciwalkoholową, rozszerzano druki i ulotki, utrzymywano poradnie dla alkoholików. Z sprawozdania kasowego wynika, iż okręg w roku ubiegłym walczył z wielkimi trudnościami finansowymi. Po sprawozdaniu wygłosił p. Sławiński interesujący referat na temat: „Nowa ustawa przeciwalkoholowa na Śląsku i nasze zadanie wobec niej“. Prelegent

zaznaczył, że ustawa dla Śląska ma doniosłe znaczenie, gdyż dotąd Śląsk ustaw w takiej nie miał, dlatego koła abstynenckie powinny dbać o to, aby ustawa na Śląsku była ściśle przestrzegana. W związku z referatem uchwalono rezolucję, by wprowadzone zostały na Śląsku komisje do walki z alkoholizmem.

Po przerwie przybył J. E. ks. biskup Adamski, witany hucznie oklaskami przez zebranych. Ks. przewodniczący w serdecznych słowach powitał dostojnego gościa, zapewniając go o synowskim przywiązaniu abstynentów do Kościoła. J. E. ks. biskup w odpowiedzi dał wyraz zadowolenia, że ruch abstynencki na Śląsku się rozwija, apelując do zebranych, aby i nadal wytrwali w tak trudnej a zarazem zbożnej pracy dla Kościoła i społeczeństwa naszego, poczem udzielił zebranyom błogosławieństwa.

W dalszym toku obrad wybrano nowy zarząd, w skład którego weszli: Ks. dziekan Czempiel prezes, ks. Woźnica II prezes, p. Sławiński wice-prezes, p. Kunsdorff sekretarz i skarbnik, oraz pp. Bacia, Łebek, Desaga, Stanik i Szczyrba. Rewizorami kasy wybrano pp. Rajcę, P. Zietka i p. Spałko. Również wybrano radę okręgową. Dalej wybrano jeszcze delegatów na zjazd krajowy do Poznania.

A. Kff.

Roboty publiczne wpłyną na zmniejszenie bezrobocia.

Energiczna akcja komitetów pomocy bezrobotnym.

W Warszawie odbył się zjazd przewodniczących sekcji pracy wszystkich wojewódzkich komitetów do spraw bezrobocia z terenu całego kraju.

Tematem obrad była sprawa walki z coraz bardziej wzrastającym bezrobociem.

Dłuższa dyskusję wywołała sprawa robót publicznych. Uczestnicy zjazdu postanowili podjąć starania o zwiększenie, w jaknajszerszym zakresie, robót publicznych. Przy robotach tych znajduje bowiem pracę poważną ilość bezrobotnych, którym już nie przysługują żadne zasiłki.

Dalej wiele uwagi poświęcono sprawie propagandy krajowego przemysłu. Chodzi o to, że gdy społeczeństwo nasze przestanie kupować zagraniczne wroby, zwiększy się produkcja krajowych gałęzi przemysłu, a co za tem idzie, wzrośnie stan zatrudnienia.

Uczestnicy zjazdu zdawali sobie jednak dokładnie sprawę, że środki te nie zwalczą całkowicie kleski bezrobocia. Z tego też względu postanowili zwrócić się z petycją do władz rządowych, by postarały się w jak najkrótszym czasie wprowadzić w życie ustawę o siedmiogodzinnym dniu pracy.

Gdy skrócony dzień pracy będzie obowiązywał we wszystkich gałęziach produkcji przemysłowej, rzemieślniczej i w handlu, ilość pracowników fizycznych i umysłowych wzrośnie bardzo poważnie.

W toku dalszej dyskusji stwierdzono, że wiele przedsiębiorstw prywatnych, głównie drobniejszych, nie stosuje się całkowicie do zarządzeń o skasowaniu nadliczbowych godzin pracy. Dotyczy to w znacznej mierze przedsiębiorstw zatrudniających pracowników biurowych.

Firmy te nie chcą dodatkowo angażować się pomocniczych wbrew wyrażonym zarządzeniom władz, bardzo często zatrudniają stałych pracowników poza godzinami biurowymi.

Stwierdzić należy, że jest jedną z przyczyn obserwowanego faktu, iż bezrobocie wśród pracowników umysłowych jest stosunkowo znacznie większe, niż wśród pracowników fizycznych.

Na zjeździe warszawskim postanowiono zwrócić się do władz, by surowo karały pracodawców, niestosujących się do zarządzeń o skasowaniu nadliczbowych godzin pracy i by władze dokonywały jaknajenergiczniejszych kontroli wszystkich warsztatów pracy.

Ojciec św. w uroczystym stroju.

Fotografia przedstawia nam Ojca św. w czasie celebrowania uroczystej mszy św. z okazji 10-lecia rządów Jego na stolicy Piotrowej.

Odroczenie kary więziennej.

W jakich wypadkach i na jaki termin może sąd udzielić odroczenia wykonania kary?

Wykonanie kary może być zawieszony lub odroczone. Różnica polega na tem, iż zawieszenie orzeczone być musi w samym wyroku skazującym, odroczenie zaś może być w stosunku do wyroku prawomocnego wyjednanie w drodze specjalnego podania. Wykonanie kary pozbawienia wolności w wypadku choroby umysłowej lub ciężkiej choroby fizycznej skazanego pozostającego na wolności, odracza się do czasu wyzdrowienia. Za chorobę ciężką uważa się taki stan fizyczny skazanego, przy którym umieszczenie go w więzieniu lub w areszcie może bezpośrednio zagrażać jego życiu albo nie dałoby się pogodzić z istniejącymi w więzieniu lub areszcie urządzeniami. Znane są np. w praktyce sądowej wypadki odroczenia wykonania kary, gdy skazany cierpi na chorobę płucną, wymagającą leczenia klimatycznego.

Sąd może odroczyć wykonanie kary na czas 1 roku, jeżeli natychmiastowe wykonanie tej kary pociągnęłoby dla skazanego lub jego rodziny skutki zbyt ciężkie. Odroczenie wykonania kary można uzależnić od zobowiązania się skazanego do pobytu w oznaczonej miejscowości, a także do złożenia kaucji lub poręczenia.

Jeżeli chodzi o kompetencje organów udzielających odroczenia wykonania kary, to sąd grodzki, względnie prokurator okręgowy, mogą udzielić odroczenia na czas do 3 miesięcy. Minister sprawiedliwości władny jest udzielić odroczenia na czas do jednego roku.

Beatyfikacja Alberta Wielkiego.

Kolonja dzień beatyfikacji znakomitego średnio-wiecznego uczonego Alberta Wielkiego święcila w niezwykle uroczysty sposób procesjami z relikwiami świętego i nabożeństwami, w których uczestniczyły niezliczone tłumy wiernych

Jedwabie do sukien wiosennych za dwa złote.

Przepiękne tkaniny jedwabne w najmodniejszych kolorach i deseniach otrzymał wojewódzki komitet do spraw bezrobocia jako dary na wielką loterię fantową na rzecz bezrobotnych. Tkaniny te, jak crepe mongole, crepe marocaine i crepe de chine w ilości kilkuset metrów wydział loteryjny zdecydował podzielić na kupony 5-cio metrowe tak, że ten rodzaj fantów, aczkolwiek, nie należący do najwyższej klasy, sprawi właścicielce szczęśliwego losu dużo przyjemności i zadowolenia.

Wobec tego należy się spodziewać, że nasze nadobne panie marzące mimo kryzysu o nowej sukni wiosennej, zdołają się na tak drobny wydatek, jakim jest kupno losu wielkiej loterii fantowej w cenie tylko dwóch złotych. Wreszcie również i panowie winni pamiętać o tem, że los loterii fantowej jest w tych okolicznościach bardzo mile widzianym prezentem dla pań. Losy są do nabycia w kolekturach państwowej loterii klasowej, starostwach magistratach, urzędach gminnych na całym Śląsku.

Jak cię widzą — tak cię piszą!

O tem prastarem i trafnym przysłowiu winien pamiętać każdy zarobkujący dziś mężczyzna. Być dobrze ubranym znaczy mieć powodzenie w życiu i poważanie ze strony otoczenia. Tego nikt nie zaprzeczy!

Panom, dbającym o dobrą prezencję swej osoby, radzimy nabyć los wielkiej loterii fantowej na rzecz rodzin bezrobotnych. Sądźmy, że do wydatku dwu złotych na kupno losu jakiegokolwiek wahań nie jest na miejscu, zwłaszcza wobec wielkich szans wygrania sztuki materiału na wykwitne ubranie lub kilka sztuk eleganckiej bielizny. Spręszmy po losy nim zostaną rozsprzedane! Są do nabycia wszędzie.

